

Down kapitány és a különlegesek

Szinte szárnyalt, amikor a szél áthatolt a testén, csukott szemmel tárta szét karjait és szívta be mind azt, ami kimaradt eddigi életéből. Szabadság sietett végig, mint váltófutó neuronok tömkelege a szervezete labirintusában.

Mikor szemeit kinyitotta tűz éledezett benne lángcsóva fényében. Főnix volt, aki sohasem retten meg. Valamit elvettek tőle, de kapott is valamit. Kezeire nézett, melyekben vékony láng éledezett álmaiból. Félmosolyra húzta száját, előre tekintett.

Meg kellett tennie, nem volt más választás, miattuk. Egy volt közülük, egy a népéből. Sokáig bujkáltak a sötétben, hát most íme itt vannak. Oda lépett mellé egy kislány, kezét nyújtotta, mire ő kézségesen megfogta. Egy magas kamasz baktatott fel mellé, kicsit didergett ott fenn a havas hegycsúcson. Ő félt, remegett, de egy nagyot sóhajtott, kezeivel elhessegette a démonjait.

Egykét akartak mindnyájan helyt állni a gonosz ellen, aki valahol a távoli vidéken várja őket. Közel harminc év távlatában szól a küzdés, mint a gyengék és az elesettek védelmezői. Ők egy csapat, egységben volt az erejük. Emberek, akik harcolnak a jóért, az életért nap, mint nap. Ők a remény lángjai.

'21-03-21, szép kis szám – miközben egy pilótadzsekit porolt le. Valaha biztos egy derék, bátor ember viselhette, aki sok csatát megjárt. Vajon mikor ő is ilyen lenni? Míg ezen töprengett, egy idegen szorított pisztolyt a tarkójához. Kezeit szép lassan emelte fel, de közben szemeivel, hol a sarokban lévő baseball ütőre, hol pedig a támadója árnyékára pillantott. Ekkor megdobbant a szíve, az esze és lelke minden porcikája azt súgta, hogy tegye meg. Hirtelen mozdulat volt az egész, de számára maga a megtestesült harcos hős. A közeli tükörben annyit láthatott, az eltévedt szemlélődő nagy valószínűség szerint, hogy egy árnyék esik össze és egy valódi szuperhős emelkedik fel. Egy kisfiú álmélkodva nézte őt

- Te igazi szuperhős vagy? – kérdezte.
- Az volnék? – tette fel magának a kérdést, vajon tényleg lovag lenne, hisz ez csak pusztá önvédelem volt a részéről, de ekkor valami megcsillant a kisfiú szemében, ami erőt adott neki, lehajolt hozzá.
- Igen öcsi az vagyok.
- Klassz, mi a neved?
- Down.
- Menő vagy Down, esküszöm olyan vagy, mint az X-menek együttléve, vagy várj nem közénk tartozol véletlenül? – hajolt a férfi füléhez és súgta bele, mintha a legtitkosabb kívánsága lenne.
- Nem is tudom, meglehet, te mit gondolsz?
- Szerintem az vagy, a különlegességed adva van, ami nagyon vagány– mondta a kisserác, majd örömmámorba úszva szaladt ki a régiségkereskedésből.

Egy számárfüles füzet figyelt a férfira, mikor jobban szemügyre vette feltűnt, hogy egy csapat hasonszőrű fiatal áll vakmerően rajta. Ezek tehát az X-menek. Különös egy társaság azt meg kell hagyni, de volt valami mégis, ami megfogta a férfi lelkét. S ekkor érezte először azt a felszabadulni kívánczó erőteljes erőt, kissé megemelkedett a padlótól, majd jött egy nagy robbanás a szoba forgott és ő látta, hogy mi lesz később. Mikor ennek vége lett, kissé megszedült, kezével a homlokát fogta. Ki botorkált az utcára,

szemébe világított a nap, egy suhanc, majd nem fellökte, egy piros lakkör táska volt a kezei között. Egy virágmintás kabátot viselő nő idegesen kiáltotta, hogy „tolvaj”. Rögtön felmérte a helyzetet, majd a táskát eltulajdonító felé vette magát, ráugrott, mint éhes tigris a prédájára, majd hasára fordította, karjait kicsavarta és úgy fogta le. A nő mikor odaért vissza adta az elkobzott értéket, közben mosolygott. A finom lelkületű dáma elpirult, de mikor meg akarta volna köszönni a hős eltűnt, de érezte arcán még a férfi illatát.

A kitérő rendőrök csak egy cetlit és az alaposan megkötözött tolvajt találták és egy nagy „D” betűt. A tolvaj olyannyira gúzsba volt kötve, hogy ehhez képest a múmiák pórék.

A nemezis örjögött mikor szembesült kudarcával és saját gyarlóságával. Ez a mihaszna fazon, csak szálla volt a körme alatt, de mégsem volt képes megbirkózni vele. Valahányszor lecsapott, ez visszaadta neki. Nép imádta, de egyedül volt esett le neki hirtelenjében a tantusz, ez még talán előnyére is tudja fordítani, ha kell – húzta száját mosolyra és ivott bele a kólás poharába.

Eközben a hősünk sem tétlenkedett megérezve a veszély ízét és közeledtét csapatot kezdett el toborozni. Egységben az erő.

De ez könnyebb volt nyilván ki gondolni, mint kivitelezni. Nehéz volt őket, a különlegeseket megtalálni ebben a zavaros világban, főleg mert bujkáltak a kíváncsi szemek előtt. Mások voltak, a világ távoli rejtett zugaiban vertek tanyát. Hegyeken, folyókon és sivár sivatagokon kellett hozzájuk elérni.

'21-03-21– még most is szépnek és lenyűgözőnek találta ezt a számot, miközben végig simította ujjával a repülőgép oldalát. A pilóta adta neki csakúgy, mint a dzsekit, azzal, hogy ha viseli, akkor az lesz, aki mindig is a lelkében élt, önmaga életre fog kelni.

– Varázsereje van, a hősök is ezt viselték – adta oda neki, majd eltűnt.

Büszkén vette fel és pillantott végig magán a nagy tükörben, úgy tűnt mintha a tükör kacintott volna rá, hogy ez igen. Belé szagolt, egy csatateret látott sok-sok repülővel, tűzzel és füsttel. Ott a múltban egykoron háború zajlott le, itt nem fog – szorította kezeit ököibe. A Nap lenyugodni látszódt, s ahogy szépen lassan bukott le a hegyek takarásában, szemeiben úgy vált láthatóvá a tüzes fény.

Harcosokat toborzott olyan helyekről, ahol már-már a zordság akár kellemes körülmény is lehetne. Sokan féltek csatlakozni, mert nem hittek önmagukban, de a többség nagyra értékelte, hogy van a világon még olyan ember, akinek a szemébe ők is számítanak. Akik nem fordulnak el, mert bár a sárkány hatalmas és erős attól még neki is van félelme, és a nyúl aranyos és törekeny ő is lehet bátor.

Most ez a kis csapat ott állt fenn a legmagasabb hegy legmagasabb ormán és készek voltak szembe szállni a legnagyobb félelmükkel. Szemeiket összébb húzták, így még félelmetesebbek voltak, mint a valódi mongol nomádok, kik a történelem folyamán alaposan megkergették az ellenségeiket, ők nem voltak idióták, hanem vérszomjas martalócok.

A kis csapat egyik tagja közömbös képpel simogatta ujjbegyeivel a kezében lévő óriási bárdot, becézte és babusgatta, akár a gyermeke lett volna. Az ijedt szemű kamasz, arcán

már semmi sem utalt a pillanatnyi megrázkódtatáson, egyik kezében egy apró tört forgatott másiktól szép lassan egy kígyó csúszott elő, úgy hírlett, hogy ez a Gonosz ősoleg ellensége, Apofisz leánya. A kislány ki a kezét nyújtotta, most olyan merev arccal állt ott, mint egy szobor, de aki csak látta egy idő után úgy megrémült, hogy örökké futnia kellett a dermesztő valóság elől, mert a kislány legyen parányi és eleven, kedves lélek, komoly erővel rendelkezett, aki egy percnél tovább vizslatta és sötét szándék vezérelte, arra az a sötétség vissza vetült rá mindenféle rémes mitológiai szörny, rém és lidérc formájában, melyek a leányzó mögül emelkedtek ki.

Down magasan kiemelkedett közülük és óvó glóriaként védelmezte őket. A látszólagos csendet égzengés váltotta fel, a szél felerősödött, villámok táncoltak örült módjára, s bizony az örület nem volt már messze. Hirtelen Down előtt jelent meg, a nemezis érezte a férfi levegővételeit, könnyen eljátszhatott azzal a gondolattal, hogy véletlenül kihagy egy ütemet ez a fene nagy szuperhős, de ő ennél sokkarta ravaszabb taktikához folyamodott. Térdre ereszkedett, mint aki megadná magát, de mikor Down nem figyelt lehúzta a férfi térdét, mire az elvesztette az egyensúlyát és a feneketlen mélységű katlanba kezdett el zuhanni, a csapat társai rögvést után ugrottak és teljes erőbedobással bocsátkoztak harcba, nem hagytak senkit cserbe, főleg nem Downt, mindnyájuk megmentőjét.

Down zuhanás közben úgy érezte, hogy minden lelassul körülötte, kezeivel meg is tudott fogni egy hópelyhet, majd érezte, hogy erős karok húzzák őt vissza a jelenbe, és fektetik a hideg hóba, miközben a nemezist fürkészik, aki egyetlen kézmozdulatával megtörte a talajt, ami omladozva repedt be és kínosan és már ijesztően állt meg Down mellett, mire a férfi felébredt. Dühösebb, volt mint, valaha és ordítva rontott neki nemezisének. Amaz köpni nyelni nem tudott. Down fenyőerdőkön, sziklafalakon, kihallt áruházaikon toltá át míg végül egy ódon szürke graffitis falnál állt, meg kezeit az ellensége nyakára szegezte, és egy vascsővel béklyózta meg. A nemezis hallkan felszisszent, szája és álláról vér csöpögött le, arcával elfordult és idegesen mocorgott. Nem volt ínyére ez a bánásmód, ő uralkodó volt, ő alázott, ő sértett, ő végső soron tiporta el embereket, maga volt a szintizta gyűlölet. Uralkodott és uszított. Down és a társai ezek ellen a mocsok férgek ellen harcoltak, ezek a gerinctelen alakok mindennél és mindenkinél rosszabbak és veszélyesebbek voltak. De valahol ők is a lelkük sötétjében emberek voltak. Ha Down ugyanolyan módszerekkel végez velük vagy most vele, akkor semmivel sem lesz különbség náluk, de neki másnak kell lenni, mert ez az ő sorsa. Sok ember fölnezz rá, egy jelkép ő, így hát nehéz szívvel, de elengedte. Amaz felköhögött és nyakát fogta, majd ránézett a férfira, nem tudta hova tenni ezt a fajta viselkedést.

– Menj el – mondta Down – és ne is lássalak.

A nemezis meghátrált, majd hátra esett, de végső soron elfutott. Down nagyot sóhajtott, ekkor érkeztek meg a barátai is. Megveregették a vállait, és örömmel nézték.

– Tudtam, hogy *X-menek* közül való vagy – szólalt meg ekkor egy hang.

Egy magas felnőtt férfi állt ott, kezében egy polaroid fényképező géppel. Egy friss fotó esett le a földre, amin egy kis csapat áll büszkén. Ez a kép később igazán hosszú utat tett meg, mire egy újság egyik cikkvezető hasábján legyen látható. Így váltak híressé a hősök, így született meg az *X-menek* új generációja: *Down kapitány és a különlegesek...*